

Han gir den trette kraft
side 2

Kan bare voksne bli døpt?
side 5

Urtilstanden og syndefallet
side 10

Troens rettferdighet
side 12

Nr. 2 2015 - 35. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

Så rodde de båtene i land, forlot alt og fulgte ham. Luk 5,11.

*«Løft blikket mot det høye og se: Hvem har skapt alt dette?
Han som teller stjerners hær, fører dem ut og kaller dem alle ved navn.
Hans kraft er så stor og hans styrke så veldig at ikke én skal mangle. Hvor-
for tenker du, Jakob, hvorfor sier du, Israel: 'Min vei er skjult for HERREN,
min Gud bryr seg ikke om min rett'? Vet du ikke, har du ikke hørt?
HERREN er den evige Gud som skapte jordens ender. Han blir ikke trett og
ikke sliten, ingen kan utforske hans forstand. Han gir den trette kraft, og
den som ikke har krefter, gir han stor styrke. Gutter blir trette og slitne,
unge menn snubler og faller. Men de som venter på HERREN, får ny kraft,
de løfter vingene som ørnen, de løper og blir ikke slitne, de går
og blir ikke trette.» (Jes 40,26-31)*

Han gir den trette kraft

AV EGIL EDVARSEN

Det er naturlig å bli trett. Selv den sterkeste og sunneste blir trett etter 10 timers tungarbeid. Selv en veltrent maratonløper blir utkjørt etter å ha fullført et maratonløp.

Også et Guds barn blir trett. Også en troende blir sliten og utkjørt. Ingen av oss er evighetsmaskiner. Vi trenger stadig nye krefter.

Hva var det som gjorde at Israels barn ble så trette og motløse? De var i fangenskap i Babylon, bortført av sterke og overmektige fiender, langt hjemmefra, langt borte fra det landet Gud hadde gitt dem, langt borte fra Herrens helligdom. De var i stedet omgitt av avgudsdyrkelse på alle kanter. De ble undertrykt og måtte lide. Derfor klager de: «Min vei er skjult for HERREN, min Gud bryr seg ikke om min rett.» Har Herren glemt sitt folk? Ser han ikke vår nød og våre lidelser? Vil han ikke se, eller kan han ikke se? Står han ikke lenger fast ved sine løfter? Er han også blitt trett? Er Babels guder sterkere enn Israels Gud?

Har Gud glemt? Er han blitt trett? Hvem kan vel ikke tenke slik? Nød, sorg, anfektelser, motløshet og tvil erfarer vi til stadighet. Er også min livsvei skjult for Herren? I det store og mektige Babylon fikk Israels barn virkelig erfare hvor små og få de var. Vi kjenner oss vel igjen? Av og til ser det ut til at Gud også har glemt oss. Og vi blir trette, også åndelig

talt trette. Vi mister troens, håpets og kjærlighetens åndelige kraft. Vi orker ikke å be lenger. Vi begynner å tvile på Guds rettferdighet, ja, kanskje til og med på hans eksistens. Om vi ikke da får nye krefter, er det ute med vår tro.

Hvor skal jeg få nye krefter? Klart og tydelig forteller profeten oss hvor svake og motløse Guds barn kan hente nye krefter: «De som *venter på HERREN*, får ny kraft.» Men hvordan? På hvilken måte? Herren svarer selv: «Løft blikket mot det høye og se: Hvem har skapt alt dette? Han som teller stjerners hær, fører dem ut og kaller dem alle ved navn. Hans kraft er så stor og hans styrke så veldig at ikke én skal mangle.»

I Babylon tilba de stjernene. Vi vet om det gamle Babylon at det fantes en utstrakt stjernedyrkelse der. Var det noe de troende ikke skulle gjøre, så var det å løfte blikket mot stjernene. De skulle ikke blande seg med avgudsdyrkerne og stjernetryderne. Likevel sier Jesaja at det er nettopp det de skal gjøre. De skal løfte blikket mot stjernene, ikke for å tilbe dem, men for å tilbe deres skaper, og for å lære noe om ham som har skapt hele universet, om hans uendelig makt og hans store visdom. Kan han som har skapt alle milliarder stjerner, som styrer og leder hele sitt veldige skaperverk, som ikke lar en eneste spurv falle til jorden uten at han

selv vil det – kan han glemme sitt folk? Kan han glemme sine egne barn? Kan han glemme en eneste av dem som han har gjenløst og frelst? Eller er han som har skapt hele universet ute av stand til å hjelpe sine troende? Er han for svak? Nei, sier Guds Ord. «Vær ikke redd, jeg har gjenløst deg; jeg har kalt deg ved navn, du er min» (Jes 43,1). Slik taler han som har skapt deg og frelst deg: «Vær ikke redd, du er min!» Er du svak og motløs, se til ham som har skapt stjernene, han som «teller stjerners hær, fører dem ut og kaller dem alle ved navn. Hans kraft er så stor og hans styrke så veldig at ikke én skal mangle.» Ikke én av stjernene skal mangle. Tror du da at han vil glemme deg som er dyrt kjøpt, som han har gjenløst med sin egen Sønns blod?

Men hvordan kan jeg vite at Gud vil gi meg kraft? At Gud ikke blir trett og at han gir den trette kraft, sier ikke stjernene noe om. Profeten sier: «Vet du ikke, har du ikke hørt? HERREN er den evige Gud som skapte jordens ender. Han blir ikke trett og ikke sliten ... Han gir den trette kraft ...». At Gud gir den trette kraft, er det Guds Ord som sier. Han har for eksempel sagt det i Salme 121: «Jeg løfter mine øyne mot fjellene: Hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra HERREN, himmelens og jordens skaper. Han

vil ikke la din fot vakle, din vokter vil ikke blunde! Se, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter.»

«Vet du ikke? Har du ikke hørt?», du trette og motløse kristne. Gud sier i sitt ord at han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke. «Vet du ikke? Har du ikke hørt?» Du vet jo hva Paulus sier: «Jeg skammer meg ikke over evangeliet, det er en *Guds kraft* til frelse» (Rom 1,16). Eller hva Jesus selv har lovet: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20). «Dere skal få kraft,» sa Jesus til disiplene da de satt der trette og sikkert ikke så lite motløse ved tanken på at Jesus skulle gå fra dem. «Dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere» (Apg 1,8).

Det er en god følelse å kunne springe langt uten å bli trett, eller å arbeide lenge uten å bli sliten. Det er godt å kjenne når kroppen fungerer, og det bare er å øse av stadig nye krefter. Slik er det også med den som venter på Herren. Slik er det med alle trette og utmattede kristne som venter på Herren sin Gud. «De løfter vingene som ørnen, de løper og blir ikke slitne, de går og blir ikke trette.» Hver dag hele livet igjennom, mens de

venter på Herren, får de nye krefter.

Vi har et herlig mål i sikte – vår Fars hus, den evige gleden hos Gud, den himmelske hvilen, da vi skal få hvile våre trette og slitne sjeler. Da skal det være slutt på all lidelse og nød, alle plager og sykdommer, all angst og alle tårer. Målet er herlig, men veien dit er ofte meget besværlig. Den er ofte veldig tung å gå. Vil vi nå fram? Orker vi? HERREN «gir den trette kraft, og den som ikke har krefter, gir han stor styrke.» Dette løftet fra Gud skal følge oss hele den lange veien. Hver dag skal dette løftet gi oss mot og styrke. Vi går ikke alene. Gud går med oss. Han vil gi oss kraft.

Tror du at det bare er du som blir trett og svak? Tenk på en mann som Paulus. Han ba Herren om å få slippe korset som tynget ham. Men Herren svarte: «Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet.» Og så sier Paulus: «Derfor vil jeg helst være stolt av mine svakheter, for at Kristi kraft kan ta bolig i meg. Og derfor er jeg fylt av glede når jeg for Kristi skyld er svak, blir mishandlet, er i nød, i forfølgelser og i angst. For når jeg er svak, da er jeg sterk» (2 Kor 12,9-10). Når jeg er svak, da er jeg

sterk, for da bor Kristi kraft i meg. Slik var det for Paulus, slik er det for oss også.

De som venter på Herren Jesus Kristus, får ny kraft. De løper og blir ikke utmattet. De går og blir ikke trette. De blir ikke trette av å be, selv om det virker som Gud ikke hører. De blir ikke trette av å høre Guds Ord, selv om de har hørt det mange ganger før. De blir ikke trette av å fortsette sitt arbeid i Guds rike, enten det gjelder barnearbeid, givertjeneste, praktiske hjelpetjenester av forskjellige slag, sjelesorg, evangelisering, Ordets forkynnelse osv. I alle de mangfoldige tjenestene i den kristne forsamlingen gjelder dette: «Den som venter på HERREN, får ny kraft.»

Dette er Herrens eget løfte til oss. Vi trenger ikke tvile på det. Han som har kalt oss, svikter oss ikke. For han er trofast. Han er sterk. Han er langmodig. Han er nådig og barmhjertig. Svikter vi, er han likevel trofast. Er vi svake og skrøpelige, er han sterk. Gir vi fort opp, er han likevel langmodig og tålmodig med oss. Er vi fulle av synd, er han nådig mot oss og tilgir oss alt for Jesu Kristi skyld. «Den som venter på Herren, får ny kraft.» Amen.

© Depositphoto

Kan bare voksne bli døpt?

AV SETH ERLANDSSON

Samtaler om dåpen er noe mange i vår tid helst vil unngå. Det virker som om man har gitt opp når det gjelder å bli enig om hva Bibelen lærer om dåpen. Er Bibelen virkelig ikke klar nok? Jeg skal forsøke å sammenfatte hva Bibelen tydelig lærer om menneskets situasjon uten Kristus og hva det innebærer å tro på Kristus og bli døpt. La meg begynne med det jeg tror er lettest å bli enig om, for deretter å komme til det som kanskje er fremmed for mange:

1. Uten Kristi rettferdighet, som vi tilbys å ta imot gratis som en fri og ufortjent gave, kan vi ikke bestå framfor Guds domstol og komme til himmelen. Bare de som tror på Jesus Kristus er Guds barn og kledd i Kristus. De kommer ikke i sine egne syndflekkeklær (Jes 64,6), men kledd i Kristi rettferdighet. «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8,1). «Uten tro er det umulig å være til glede for Gud» (Hebr 11,6). «Den som tror på Sønnen, har evig liv. Den som er ulydig mot Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede er og blir over ham» (Joh 3,36). «Ingen kommer til Far uten ved meg» (Joh 14,6).

2. Uten troen på Kristus blir vi altså ifølge Joh 3,36 værende under

Guds vrede. Hvorfor? Fordi det kun er Kristi rettferdighet som dekker over synden vår som vekker Guds vrede. Paulus skriver om seg selv og alle troende: «Vi var av naturen vredens barn, vi som de andre» (Ef 2,3). Bare takket være Kristi stedfortredende godtgjørelse har vi syndenes tilgivelse. Kommer vi fram for Faderen i vårt eget navn, kommer vi altså uten Kristi rettferdighet. Da får vi selv bære konsekvensene av vår synd: Guds vrede og den evige fordømmelsen. «Syndens lønn er døden», dvs. skilsmisse fra Gud, «men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom 6,23). Bare vantroen, dvs. avvismingen av Guds gave, fordømmer: «Den som tror på ham, blir ikke dømt. Den som ikke tror, er allerede dømt fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn» (Joh 3,18).

3. «Alle har syndet og mangler Guds herlighet» (Rom 3,23). «Ja, med skyld ble jeg født, med synd ble jeg til i mors liv» (Sal 51,7). «Kan det komme en ren av en uren? Nei, ikke en eneste» (Job 14,4). Derfor ble Guds evige Sønn et sant menneske ved et under for å bli vår stedfortreder og frelse oss. Jesus ble til i Marias morsliv ved Den Hellige Ånd (Matt 1,20) og er det eneste mennesket født av en kvinne som av natur er hellig,

rent, syndfritt (Luk 1,35). Alle vi andre er født med synd. Ikke en eneste av oss er i seg selv syndfri, hellig og ren. Uten gudemennesket Jesus er vi alle fortapt. Derfor fikk han navnet Jesus, som betyr Frelser: «Du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Matt 1,21). Jesus er «Guds lam, som bærer bort verdens synd» (Joh 1,29. 36). «Det var Gud som i Kristus forsonet verden med seg selv» (2 Kor 5,19). «Han er en soning for våre synder, ja, ikke bare for våre, men for hele verdens» (1 Joh 2,2). Gud «vil at alle mennesker skal bli frelst og lære sannheten å kjenne» (1 Tim 2,4). «For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16).

4. Hvorfor kan ingen komme til Faderen utenom ved Jesus Kristus (Joh 14,6)? Fordi «alle har syndet og mangler Guds herlighet» (Rom 3,23). Helt siden Adams og Evas syndefall har alle mennesker mistet «Guds herlighet»: «sann rettferd og hellighet» (Ef 4,24). Legg merke til hvordan ordet «alle» gjentas gang på gang: «Synden kom inn i verden på grunn av ett menneske, og med synden kom døden. Og slik rammet døden alle mennesker fordi alle syndet» (Rom 5,12). «Ett

menneskes fall ble til fordømmelse for alle mennesker» (Rom 5,18). Alle, både barn og voksne, behøver altså å bli ikledd Kristi rettferdighet og hellighet, dvs. bli født på ny. «Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike,» bedyrer Jesus (Joh 3,3).

5. De som tror på Kristus har blitt født på ny, skriver Peter: «For dere er født på ny, ikke av forgjengelig sæd, men av uforgjengelig, ved Guds levende ord som er og blir» (1 Pet 1,23). Det er det glade budskapet om Kristus som har evne til å oppvekke åndelig døde til åndelig liv. «Også dere har Gud gjort levende, dere som var døde på grunn av misgjerningene og syndene deres» (Ef 2,1) (Gjengitt etter Svenska Folkbibeln 2014). «Gud er rik på barmhjertighet. Fordi han elsket oss med så stor en kjærlighet, gjorde han oss levende med Kristus, vi som var døde på grunn av våre misgjerninger. Av nåde er dere frelst. I Kristus Jesus har han reist oss opp fra døden sammen med ham og satt oss i himmelen med ham... For av nåde er dere frelst, ved tro. Det er ikke deres eget verk, men Guds gave. Det hviler ikke på gjerninger, for at ingen skal skryte av seg selv» (Ef 2,4-9).

6. Det livgivende og frelsende evangeliet føder på ny ikke bare gjennom bibellesning og bibelsk forkynnelse. Ifølge Guds ord kommer det oss til del og gir liv også gjennom dåpen som er et «bad som gjenföder». «Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike» (Joh 3,5). Dåpens vann er nemlig ifølge Guds ord ikke bare vann, men vann som er forenet med frelsens ord og anvendt på befaling fra Gud. Det er Den Hellige Ånd som føder på ny ved evangeliets ord. Dette frelsende ordet får vi del av i den hellige Skrift, og det er forenet med dåpens vann. Paulus skriver

om Kristi kirke at Kristus «renset den med badet i vann, i kraft av et ord» (Ef 5,26). «Det ble åpenbart hvor god vår Gud og frelser er, og at han elsker menneskene: Han frelste oss, ikke på grunn av våre rettferdige gjerninger, men fordi han er barmhjertig. Han frelste oss ved badet som gjenföder og fornyer ved Den Hellige Ånd» (Tit 3,4-5). Dåpens vann renser oss altså i kraft av ordet, føder oss på ny og fornyer oss i Den Hellige Ånd. Også Peter understreker at dåpen «frelser» (1 Pet 3,21).

7. Kan da et barn fødes på ny? Det er jo bare ved evangeliet Gud Den Hellige Ånd føder oss syndere på ny og tenner tro. Hos mennesker som kan lese evangeliet om Jesus Kristus og lytte til forkynnelsen av evangeliet, kan troen tennes gjennom bibellesning, bibelstudier og bibelsk forkynnelse. Men de små, da? Jesus sier jo at Guds rike også er til for dem, ja enda mer: «Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det» (Mark 10,15). Legg merke til at det ikke står: «Slike tilhører Guds rike,» men: «Guds rike tilhører slike». Ingen tilhører Guds rike gjennom den første fødselen! Det har vi allerede sett ovenfor i punkt 2-4. Guds rike er en gave som har makt til å skape tro, skape en mottakelse. Derfor skal den gis til hjelpeløse, til slike som er i behov av Guds nåde og hjelp, dvs. som lik barn behøver å bli matet, båret, kledd etc. Jesus sier om barna: «La de små barna komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som dem» (Mark 10,14). Vi ser altså at Guds rike er en gave som Gud gir også til barna og at ingen kommer inn i Guds rike ved å hjelpe til, men bare ved å ta imot det «som et barn».

8. Jesus bedyret for Nikodemus: «Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Den som ikke blir født av vann og

Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er ånd» (Joh 3,5-6). Ifølge Jesu tydelige ord føder dåpen på ny, og uten den nye fødselen kan ingen se Guds rike (Joh 3,3). Den er «badet som gjenföder» (Tit 3,5). Dåpens gave innebærer at «alle dere som er døpt til Kristus, har blitt ikledd Kristus» (Gal 3,27) (Gjengitt etter Svenska Folkbibeln, 1998). Legg merke til at dåpen ikke er den døptes gjerning, men Guds! Den døpte blir født på ny, blir ikledd Kristus. Like lite som vi kunne fortjene eller medvirke til vår første fødsel, kan vi fortjene eller medvirke til vår nye fødsel. Et barn hjelper ikke til med påkledningen, snarere tvert imot. Like lite kan vi ved noen egen gjerning kle på oss Kristi rettferdighet, føde oss selv på ny!

9. Vi har sett hvordan Bibelen vektlegger at Guds rike er en gave til alle mennesker og at alle behøver Kristi renhet og hellighet, forutsetningen for evig liv og fellesskap med Gud i hans rike. Et barn kan ikke ta imot Guds rike ved å lese Bibelen eller lytte til prekener. Men likevel kan det ifølge Jesu ord ta imot Guds rike, bli født på ny. Det skjer «med badet i vann i kraft av et ord» (Ef 5,26). Den nye fødselens under skjer «av vann og Ånd» (Joh 3,5). Hvem kan ut fra Bibelen hevde at barn ikke behøver å bli født på ny og ikke kan bli født på ny? Det er ikke mulig å komme vekk fra Jesu ord: «Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike» (Joh 3,3) og «den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det» (Mark 10,15). Dåpens gave er syndenes tilgivelse og Den Hellige Ånd, poengterer Peter i Apg 2,38, og alle mennesker behøver syndenes tilgivelse og Den Hellige Ånd. «Løftet gjelder dere og deres barn, « fortsetter Peter (v. 39).

10. Å tro er å ta imot frelsens gave i Kristus Jesus. Dersom man tenker på troen som et visst kunnskapsnivå, en viljens avgjørelse eller en overlatelseshandling, er alle barn for små til å kunne tro. Men Jesus sier ikke at barn er for små til å tro og til å ta imot Guds rike, men det motsatte: «Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det.» Jesus sier også: «Men den som fører på avveier en av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om han var senket i havets dyp med en kvernstein om halsen» (Matt 18,6). Det er altså falskt å hevde at barn ikke kan tro, ikke kan fødes på ny. Ingen kan av seg selv tro. Troen er en gave, like mye et Guds under hos store som hos små. I Kol 2,11-12 sammenligner Paulus dåpen med omskjærelsen under den gamle pakten og kaller det «Kristi omskjærelse, da dere la av det legeme som er under synden. For i dåpen ble dere begravet sammen med ham». Da fangevokteren spurte Paulus og Silas: «Hva skal jeg gjøre, gode herrer, for å bli frelst?» svarte de: «Tro på Herren Jesus, så skal du og dine (direkte oversatt: «ditt hus») bli frelst ... og han ble straks døpt med alle sine. Så tok han dem hjem og gav dem mat, og han gledet seg med hele sin familie («hele sitt hus») over å ha fått troen på Gud», dvs. tatt imot frelsens gave i Kristus Jesus (Apg 16,30-34).

Sammenfattende sluttord

- Voksne får frelsens gave ved å lytte til Guds ords undervisning. Ved loven avsløres menneskets egen manglende evne og synden, og ved evangeliet åpenbares den frie nåden for syndere: frelsen i Jesus Kristus. Derfor undervises voksne om Jesus før de døpes og evangeliet gjør dem ivrige etter å få ta imot dåpens gave.
- Små barn kan ikke fødes på ny ved at man forkynner for dem og gir dem undervisning i Guds ord. Men de kan ifølge Guds ord fødes på ny «med badet i vann i kraft av et ord», dvs. gjennom dåpen. «Guds rike tilhører slike som dem» og alle som lik barn er forlatt dersom de ikke blir matet, kledd og båret.
- Å døpe barn og deretter ikke gi dem kristen undervisning, er som å føde barn og siden overlate dem til seg selv uten klær, mat og omsorg. Jesu dåpsbefaling lyder: «Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere» (Matt 28,18-20).
- «Alle (både barn og voksne) har syndet og mangler Guds herlighet.» Derfor behøver alle å bli født på ny, dvs. bli kledd i Kristi rettferdighet for ikke å gå forlatt. Når kristne foreldre vil at deres barn skal bli ikledd Kristi rettferdighet, kan vi da på bakgrunn av hva Guds ord sier

om alle mennesker hindre dem i å få denne gaven og bli født på ny? Jesus sier: «La de små barna komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike tilhører slike som dem.» «Den som ikke tar imot Guds rike slik som et lite barn, skal ikke komme inn i det.» «Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike.»

- Frelsen i Kristus Jesus er en ufortjent gave for både gammel og ung. Den som forsøker å fortjene denne gaven ved noen egen gjerning, avviser egentlig dåpen som Guds ufortjente frelsesgave og fødselsgjerning. Dåpen er et kraftig vitnesbyrd om at frelsen er helt og holdent Guds verk, som vi ikke kan takke nok for ved å ære ham og leve etter hans vilje. Like lite som vi kunne medvirke til vår første fødsel, kan vi eller har vi medvirket til vår nye fødsel.
- Dåpen er en stor trøst for en synder som behøver Guds nåde og syndenes tilgivelse. Den er også en kraftkilde til et nytt liv. Dåpen forsikrer den dømte om at han er født på ny bare takket være Guds ubegripelige godhet og Jesu Kristi stedfortredende godtgjørelse, at han av bare nåde er Guds barn og arving til det evige livet. «Alle dere som er døpt til Kristus, har blitt ikledd Kristus» (Gal 3,27). «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8,1).

Seth Erlandsson

KELKs Europakonferanse i Sverige

Den 5-7 juni ble Europakonferansen for den verdensomspennende Konfesjonelle Evangelisk-Lutherske Konferansen (KELK) holdt i Sverige. Stedet var Hjortberggården i Alvesta i Småland. Den avsluttende høymessen ble holdt sammen med Markusforsamlingen i Ljungby.

Konferansen samlet ca 40 personer fra samtlige land i Europa der det fins KELK-kirker. Dette innebar at følgende land var representert: Albania, Bulgaria, Finland, Latvia, Norge, Portugal, Russland, Sverige, Tsjekkia, Tyskland og Ukraina. I tillegg kom en WELS-misjonær fra USA sammen med de russiske re-

presentantene fra Novosibirsk. LBK Norge var representert med Tor Jakob Welde, Nina og Egil Edvardsen og David Edvardsen.

Tema for konferansen var den syvende bønnen i Fadervår, «Frels oss fra det onde». Dette temaet ble belyst ved fire foredrag: «Hva er ondskap, og hvem forårsaker den?» (Martin Vresecky, Tsjekkia), «Hvordan svarer vi dem som legger skylden for det onde på Gud?» (Michael Müller, Tyskland), «Hvordan Gud frelser oss fra det onde i denne verden» (Peter Öman, Sverige), «Hvordan Gud gir oss endelig frelse fra det onde» (Artur Villares, Portugal). Etter hvert av foredragene var det inter-

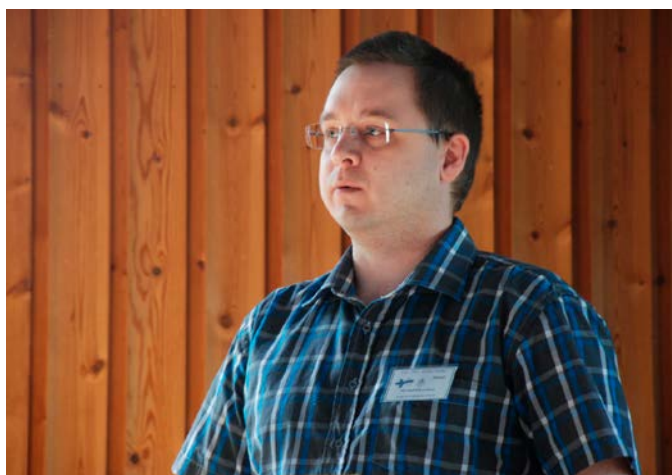
essante og oppbyggelige samtaler om foredragets tema.

Konferansen ble ledet av formann i KELK Europa, pastor Artur Villares, Portugal, og sekretæren, pastor Øyvind Edvardsen, Finland. Pastor Villares fullførte sin periode som formann, og til ny formann ble valgt pastor Holger Weiss, Tyskland. Øyvind Edvardsen fortsetter som sekretær. Det ble bestemt at temaet for neste års konferanse, som antakelig blir holdt i Finland, skal være den avsluttende lovprisningen i Fadervår: «For riket er ditt, og makten og æren i evighet.»

Ansvarlig for alt det praktiske ved konferansen var LBKs dyktige «damelag», ledet av Anna Karlsson.

Innledningsgudstjenesten.

Øyvind Edvardsen var konferansens sekretær og ga respons til det første foredraget.

Hva er KELK?

KELK er en sammenslutning av lutherske kirker i hele verden som gjennom studiet av Guds ord har kommet fram til at de deler samme tro, lære og bekjennelse. Over 20 kirker utgjør dette kirkefellesskapet som oppsto i 1993. Da grunnla Den Lutherske Bekjennelseskirke sammen med 12 andre kirker KELK i Oberwesel i Tyskland. Det verdensomspennende KELK (eng. Confessional Evangelical Lutheran Conference – CELC) samles til møte hvert tredje år. Årene i mellom samles de europeiske kirkene til et regionalt møte.

Medlemskirker i KELK er de kirker som tror, lærer og bekjenner at hele Bibelen er Guds ord og at de lutherske bekjennelsesskriftene av 1580 i alt overensstemmer med Gud ord i Den hellige skrift. Disse kirker praktiserer et sant kirkefellesskap i bibelsk betydning. Det er et fellesskap som Guds ord har skapt ved at representanter for de forskjellige kirkene har underordnet seg Skriftens undervisning og latt Den Hellige Ånd lede dem til enighet på Skriftens grunn.

Et slikt kirkefellesskap skiller seg fra alle andre typer fellesskap blant kirker som bygger på felles historie, kultur, etnisitet, meninger, følelser, vennskap, slektenskap etc. I KELK er det Guds

ord som er utgangspunktet og rettesnoren for fellesskapet mellom de kristne. Under KELK-møtene kan vi da dele og utøve dette fellesskapet ved å feire gudstjeneste sammen, oppbygge hverandre ved Guds ords undervisning og omgås som sanne kristne brødre og søstre i troen.

Den Lutherske Bekjennelseskirke har i snart 25 år fått ta del i de rike velsignelser som denne bibelske innstillingen til kirkefellesskap fører til. Kirkens ungdom har allerede fra begynnelsen av deltatt på ungdomsleirer hos søsterkirker, likeså har våre søsterkirkers ungdom kommet til Skandinavia på leir. Både vennskapsbånd og familie-bånd har oppstått gjennom disse årene.

I forsamlingene har det ført til utveksling av pastorer og muligheter for pastorer til å delta på andre kirkers pastoralkonferanser. I mange år hadde LBKs pastorsutdannelse i Ljungby regelmessig besøk av pastorer fra søsterkirker i Europa. Et fellesskap som bygger på den enighet som Gud selv har skapt gjennom sitt ord, er et unikt fellesskap i denne verden.

Øyvind Edvardsen
Sekretær, KELK Europa

Afrikansk KELK-møte i Malawi

LBK har søsterkirker i fire afrikanske land, Kamerun, Malawi, Nigeria og Zambia. Disse kirkene har deltatt i det verdensomspennende KELK hvert tredje år. Nå har de også opprettet

Afrika KELK og gjennomførte 14-17 april sin andre regionalkonferanse. Temaet var de unge misjonskirkenes selvstendighet og deres eget økonomiske ansvar.

Fra konferanserommet.

FOTO: OLA ÖSTERBACKA

FOTO: KJELL PETER BAKKEN

Urtilstanden og syndefallet

AV OLA ÖSTERBACKA

Synden kom inn i verden på grunn av ett menneske, og med synden kom døden. Og slik rammet døden alle mennesker fordi alle syndet (Rom 5,12).

Vi har tidligere, i forbindelse med diskusjonen om den teistiske evolusjonsidéen, sett hvor vanskelig det er å forene tanken på en utvikling fra lavere til høyere organismer i løpet av millioner år med den bibelske undervisningen om syndefallet. For den som tror at mennesker og aper har felles stamfedre, blir det ikke annet igjen av syndefallsberetningen i 1 Mos 3 enn en myte som kan ses som en forklaring på følelsen av skyld og synd.

I den forklaringsmodellen fins ikke plass for noen lykkelig urtilstand. Ifølge evolusjonslæren burde vår tid være et høydepunkt med hensyn til både utvikling og velbefinnende. Den tanken er vanskelig å forstå, når vi tenker på alle grusomme kriger og utryddelser som har funnet sted de siste hundre år!

Ifølge Bibelen har mennesket derimot vært seg selv lik til alle tider. Det fins bare ett unntak: den tiden Adam og Eva levde før syndefallet. Vi vet ikke hvor lenge de fikk leve i paradiset. Men vi vet endel om denne herlige tilværelsen,

og vi skal først oppholde oss litt ved den, før vi går videre til situasjonen etter syndefallet.

Urtilstanden

Slik Gud skapte mennesket var det *godt*. Dette inkluderer mange egenskaper, og vi skal forsøke å si litt om noen av dem, for deretter i tur og orden å vise hvordan de gikk tapt ved syndefallet.

Menneskene var skapt i *Guds bilde*. Vi forstår ikke i detalj hva dette betyr. Men vi vet at de ble *atskilt fra dyrene*. De fikk en rasjonell *sjel*, som ble utrustet med livspust av Gud selv (1 Mos 2,7) og som kunne tenke og bære ansvar framfor Gud. Menneskets kropp, som ble skapt av jordens støv, ble på underfullt vis bærer av denne sjelen. Mennesket ble *skaperverkets krone og herre*.

Bibelen gjør iblant en tredeling av menneskets natur: *kropp, sjel og ånd*. Ånden er den delen av mennesket som står for den guddommelige kontakten, mens sjelen forbindes med jordnære ting. Andre ganger gjør Bibelen ikke noe skille mellom disse, men taler om kropp og sjel eller kropp og ånd som samme sak (*Matt 10,28; Fork 12,7*).

Menneskets sjel er *udødelig*. Det

ser vi blant annet av Jesu ord til røveren på korset: «*I dag skal du være med meg i paradis*» (Luk 23,43).

Menneskene hadde en *god fysisk tilstand*. Kroppene deres led ennå ikke av noen sykdom og smerte.

Også det *åndelige gudsforholdet* var perfekt (*Kol 3,10*). Mennesket hadde kunnskap om Gud og var rettferdig og hellig (Ef 4,24). De var uskyldige i sin nakenhet (1 Mos 2,25). De hadde fått Guds bud å følge og kunne lyde ham. Men viljen deres var fri til også å bryte mot hans bud.

Den *innbyrdes relasjonen* mellom mannen og kvinnen var god. Kvinnen var skapt som en hjelper for mannen, og begge parter kjente sine plikter og visste om sine begrensninger.

Også i forholdet til *naturen* var det full harmoni. Arbeidet med å passe på og bruke skaperverket var en glede som førte med seg velsignelse.

Syndefallets årsaker

I denne harmonien fantes det allerede en djevel med i bildet. Han kom i en slanges skikkelse, og han var listig. Med ordene «*Har Gud virkelig sagt at dere ikke skal spise av noe tre i hagen?*» (1 Mos 3,1ff) avslører han sin velkjente taktikk. Han

forvrenger Guds ord. Gud hadde jo slett ikke forbudt menneskene å spise av all frukten; forbudet gjaldt kun frukten fra treet som ga kunnskap om godt og ondt.

Kvinnen har lyttet oppmerksomt til Gud. Hun kan gi svar til han som spør. Men så kommer fortsettelsen, der slangen kommer med en *falsk tolkning* av det Gud hadde sagt. Han inngyter *hovmod* og påstår at det er av selvishet Gud vil beholde den rette kunnskapen for seg selv; at Gud hadde advart mot døden på en løgnaktig måte.

Så lytter kvinnen til djevelens stemme og tviler på Guds ord. Hun synes argumentasjonen virker *fornuftig* og spør seg hva som kan være så galt med å få mer kunnskap, samme kunnskap om rett og urett som Gud selv har. Hun hadde fått *frihet* til å la være å spise, og om hun bare hadde trodd Guds ord skulle hun også ha gjort det. Men lengselen etter det forbudte ble for sterk.

Det fantes *kun ett forbud*. Menneskene forbrøt seg bare mot dette ene budet. Men dermed hadde de overtrådt hele loven og brutt sitt fellesskap med Gud (Jak 2,10). De byttet fellesskapet med Gud imot fellesskap med Satan. Dermed mistet de paradiset.

Syndefallets følger

De konkrete følgene av syndefallet åpenbarte seg umiddelbart. «*Da ble øynene deres åpnet, og de skjønnte at de var nakne*» (1 Mos 3,7). Istedenfor å bli lik Gud, som djevelen hadde forespeilet dem, mistet de den gudsligheten som de hadde fått ved skapelsen. De åpnete øynene gjorde at de kjente blygsel framfor den allseende. De ble *Guds fiender*, flyktet bort fra ham og skyldte synden på ham. Istedenfor et velsignet fellesskap med Gud ble de rammet av skilsmisse, en *åndelig død*.

De to menneskenes *innbyrdes forhold ble forandret*. Nå skyldte de

på hverandre, kjente blygsel og løy. Hensynsløshet og ondskap erstattet den fine relasjonen Gud hadde skapt mellom dem. Istedenfor kjærlighet ble selvishet den dominerende egenskapen.

På samme måte ble *herrevel-det over skaperverket ødelagt*, og marken ble forbannet. Arbeidet ble tungt. Kampen for tilværelsen preger naturen. «*Det skapte ble underlagt forgjengeligheten*» (Rom 8,20).

Menneskets *fysiske og psykiske styrke gikk under*. De behøvde klær til å beskytte kroppen sin med. De begynte å kjenne smerte, sorg og død. Livets tre ble forbudt for dem. Innen kort tid gjorde den kroppslige døden seg gjeldende. Første gang døden omtales er når Abel blir martyrt (1 Mos 4,8).

(Fra boken «Hoppets bekännelse») Neste gang: Arvesynden.

Jesu bergpreken

av Egil Edvardsen

Jesu bergpreken er et av de mest kjente tekstavsnittene i Bibelen. Her finner vi blant annet de berømte saligprisningene, Fadervår og «den gylne regel».

Bergprekenen blir ofte sett på som et uttrykk for en ny og bedre lov der Jesus framstår som en ny lovgiver. Men Jesus kom ikke for å gi oss nye lover fra Gud. Han kom for å frelse oss fra våre lovbrudd. Formålet med dette lille bibelstudiet er først og fremst å vise hvordan Jesus i denne store talen gir Guds lov sitt rette åndelige innhold. Det gjør han i skarp kontrast til fariseernes og de skriftlærdes falske utlegning av loven.

Kr. 100,- + porto

Bestilles fra:

Forlaget Scriptura, Solåsv. 20, 4330 Ålgård

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

ROMERBREVET - KAPITTEL 4

Troens rettferdighet - Rom 4,9-17

AV EGIL EDVARDESEN

Rettferdighet uten omskjærelse - Rom 4,9-12

De jødiske leserne av Romerbrevet kunne lett trekke den konklusjonen av Paulus sitater fra Det gamle testamente at dette bare er noe som gjelder dem, og ingen andre folk. Det gjelder bare dem som er omskåret. For å bevise at dette også gjelder de uomskårne, vender Paulus tilbake til Abraham. Han spør: Ble Abraham regnet som rettferdig for Gud før eller etter at han ble omskåret? (vers 10). Svaret er enkelt: «*Det skjeddde før han ble omskåret.*» Om noen tviler på at Paulus har rett, er det bare å lese 1 Mos kap 12-17. Først i det 17. kapitlet og *etter* at det sies om Abraham i 1 Mos 15,6: «Abram trodde Herren, og det ble regnet ham til rettferdighet», leser vi om at Gud foreskriver omskjærelsen som et paktstegn (se 1 Mos 17,10). Altså ble Israels stamfar rettferdiggjort uten omskjærelse.

Hva betydde da omskjærelsen for Abraham? Den var et tegn og segl på at han var erklært rettferdig (vers 11). Omskjærelsen var altså ingen grunn eller betingelse for rettferdigjørelsen.

Omskjærelsen var tegnet på paktens Gud inngikk med Israel, ikke selve grunnen for paktens eller selve kjernen i den. Kjernen i Guds pakt med Israel var løftet om

Frelseren. Hver den som trodde på løftet, ble regnet som rettferdig. Men omskjærelsen fungerte som en bekreftelse på paktens. Den var en stadig påminnelse for alle de troende i Israel at Gud ville holde sin pakt med dem.

De lutherske bekjennelsesskriftene bruker omskjærelsen som et bilde på den nye paktens nådemidler eller nådetegn, nemlig evangeliet i Ordet og sakramentene. Vi leser i Apologien XIII,19:

Paulus... benekter at Abraham ble rettferdiggjort ved omskjærelsen, men sier at omskjærelsen er et tegn som er satt til øvelse for troen (Rom 4,9). Slik lærer vi at troen må komme til i bruken av sakramentene. Den tror disse løfter og mottar det som blir lovet, det som blir budt fram der i sakramentet. Grunnen for dette er klar og urokkelig. Løfter er unyttige uten at de blir mottatt ved troen. Men sakramentene er løftenes tegn. (*Konkordieboken*, Lunde Forlag, Oslo 1985, side 169).

Og Apologien IV,201: Omskjærelsen ble lagt til, for at han [Abraham] skulle ha et tegn skrevet på sin kropp, så han skulle bli minnet om og øve seg i troen, så han skulle bekjenne troen for andre og ved sitt vitnesbyrd innby andre til tro. (*Konkordieboken*, side 97).

Omskjærelsen var et tegn på

nåden. For de troende i den gamle pakt fungerte den derfor som et nådemiddel, nøyaktig slik sakramentene fungerer i den nye pakt. Sakramentene er som Augustin sier «synlige nådeord». De er tegn eller bekreftelser for hvert enkelt menneske at det har del i den nåde som rekkes alle mennesker i evangeliet. Gjennom sakramentene vil Gud ta tak i det enkelte mennesket og si: Det er deg jeg mener, deg som jeg gir dette ytre tegn.

Men på samme måten som det ikke var omskjærelsen i seg selv som frelste Abraham, er det ikke sakramentene i seg selv som frelser oss, men troen på Guds løfter. Luther sier: «Ikke sakramentet, men troen på sakramentets løfter, rettferdiggjør.»

Ifølge Rom 4,11-12 står altså Abraham som far til alle de troende, både uomskårne og omskårne. Se også Gal 3,7ff.

Rettferdighet uten loven - Rom 4,13-17

I de foregående versene har Paulus helt klart sagt at Gud tilregnet Abraham rettferdighet *før* loven om omskjærelse ble innført. Derfor var ikke omskjærelse noe Abraham gjorde for å få nåde hos Gud. Men gjorde han kanskje noe annet for å oppnå rettferdighet hos Gud? Oppfylte han visse betingelser eller holdt han en

eller annen lov? Også dette utelukker apostelen kontant.

Han skriver: «*For det var ikke ved loven Abraham eller hans ætt fikk løftet om å arve verden, men ved den rettferdighet en får ved tro*» (vers 13). «Ikke ved loven» står sterkt framhevet i teksten. Egentlig står det: «Ikke ved lov», det vil si, ikke ved noen betingelser som måtte oppfylles fra vår side. «Lov» brukes her på samme måte som i 3,21 i uttrykket «uten lov/uavhengig av noen lov». Likevel er det riktig å oversette med «loven», for de betingelser det dreier seg om er nettopp innholdet i den loven Gud ga Israel gjennom Moses.

Oversettelsen «ved den rettferdighet en får ved tro» er en riktig oversettelse av grunnteksten. Egentlig står det bare «troens rettferdighet», men en genitiv kan være enten en subjektsgenitiv eller en objektsgenitiv på gresk. Her betyr det at uttrykket «troens rettferdighet» kan bety enten den rettferdighet som troen skaper (subjektsgenitiv), eller den rettferdighet som troen retter seg mot (objektsgenitiv). Vi forstår at det er det sistnevnte som er riktig, ellers ville det være troen som skaper rettferdigheten. Men Guds rettferdighet kan ikke frambringes av oss; den er allerede et fullbyrdet faktum i og med Kristus og hans frelsesverk.

Uttrykket som oversettes med «hans ætt» i vers 13, kan oversettes med «hans ætling» (entall), dvs. Kristus. Se Paulus sin forklaring til dette i Gal 3,16!

Paulus sier at «Abraham og hans ætt [eller: hans ætling] skal arve verden». At Kristus skulle arve jorden, framgår av Salme 2,8 og Hebr 1,2. Alle troende er «Guds arvinger og Kristi medarvinger» (Rom 8,17), og har del i samme arv som ham. I Bergprekenen lover Kristus alle de fattige i ånden (dvs. de troende), at «de skal arve jorden» (Matt 5,5). Men først på den ytterste dagen skal dette løftet gå fullt og helt i oppfyllelse (2 Pet 3,13).

Løftet til Abraham inneholder altså ikke noe mindre enn at hver

og en som tar imot evangeliet i tro, skal få alt det som Guds egen Sønn har rett til. Gud lovet å gi Kanaan til Abraham. Dette landløftet var et bilde på løftet om Messiasriket, som var det egentlige landet Gud ville gi Abraham og alle troende. Dette forsto Abraham. Derfor sier Skriften at han bare bodde i telt som en fremmed i landet. For han ventet på det kommende herlighetsriket (Hebr 11,8-10.13-16). I dette riket skal alle som tror, samles og eie alle de velsignelser som Kristus eier.

Dette løftet er ikke knyttet til lovens rettferdighet, men til troens rettferdighet. Likesom en arving ikke behøver gjøre noe for å oppnå arven – han er arving i og med sin fødsel – behøver ikke en troende gjøre noen lovgjerning for å oppnå den evige arven. Det er han som gir løftet om arven, som er den avgjørende i saken, ikke arvingen og hans gjerninger.

«*Er det de som holder seg til loven, som er arvinger, da er jo troen meningsløs og løftet opphevet,*» skriver Paulus (vers 14). Et løfte kan vi bare forholde oss til på én av to måter: Enten tror vi det eller så tror vi det ikke. Løftet til Abraham var et ubetinget løfte, et nådeløfte. Gud lovet ikke å gi Kanaan til Abraham på visse betingelser. Guds pakt med Abraham var en ensidig pakt, en *nådepakt*. Guds pakt med Moses på Sinai, derimot, var en tosidig pakt, en *lovpakt*. Der lovet Gud å gi landet til Israels folk på visse betingelser. I pakten på Sinai sier Gud at dersom folket holder hans bud og lover, vil han rikt velsigne dem. Men dersom de bryter dem og ikke holder dem, fører det til forbannelse for dem (se 5 Mos 28).

Paulus sier altså at dersom det er de som oppfyller loven som er arvinger, da er troen gjort til intet og løftet satt ut av kraft. For løftet som han taler om, og som ble gitt til Abraham, kan bare tas imot i tro, ikke ved å gjøre lovgjerninger (se Gal 3,17-18).

«Loven fremkaller vrede,» skriver

Paulus videre (vers 15). Egentlig står det bare at «loven virker vrede» i grunnteksten. Men det er riktig at det er *Guds* vrede Paulus taler om her. Han taler nemlig ikke om at loven virker vrede *i oss*. Lovbrudd fører alltid til Guds vrede over den skyldige (Ef 2,3). Derfor knyttet Gud sitt løfte til Abrahams tro og ikke til hans gjerninger. Nå blir det nåde, og ikke lønn.

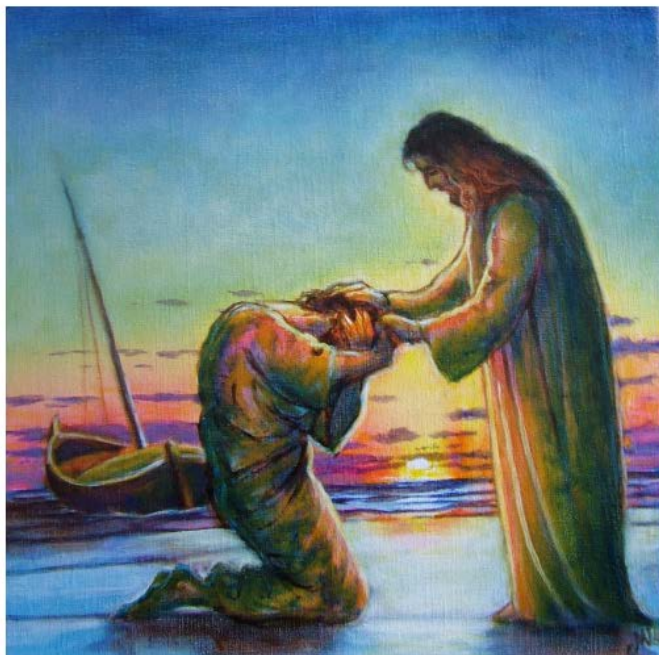
«*Der det ikke finnes noen lov, finnes det heller ikke noe lovbrudd*» (vers 15), dvs. der det ikke fins noe villkår som vi må oppfylle eller lovgjerninger som vi må gjøre for å få del i løftet, kan det heller ikke bli tale om noe lovbrudd.

I vers 16 ser vi hensikten med at Gud har gitt løftet uten betingelser, nemlig for at det kunne være av nåde: «*Derfor fikk Abraham løftet ved troen, så alt skulle være av nåde.*» «Av nåde» betyr at det er ufortjent og uforskyldt. Hensikten med det betingelsesløse løftet var at det skulle være av nåde. For om det ikke var av nåde, måtte det være av gjerninger. Men om det var av gjerninger, ville det være uoppnåelig for alle mennesker. Er det derimot av nåde, «*kan løftet stå fast for hele hans ætt,*» sier Paulus. Da kan løftet gjelde alle mennesker «som har samme tro som Abraham» (se også Rom 11,6).

I begynnelsen av vers 17 siterer Paulus 1 Mos 17,5 hvor det står: «Du skal ikke lenger kalles Abram, men Abraham skal navnet ditt være; for jeg gjør deg til far for mange folkeslag.» Abraham betyr «far til mange». I Guds øyne var Abraham helt fra begynnelsen av far til alle troende. Med andre ord har Gud helt fra begynnelsen av regnet de troende som Abrahams sanne barn.

Noe som er typisk for den sanne troen, er at den tror «*ham som gjør de døde levende og byr at det som ikke er, skal bli til*» (vers 17). Den tror på den allmektige Gud som gjør både legemlig døde og åndelig døde mennesker levende (Joh 5,25; Ef 2,1ff).

(forts.)

"Go away from me, O Lord" Galleri Sela (gallerisela.dk)

Lutherske bekjennelsebrevet #3

Oppstandelse – eller reinkarnasjon?

I disse påsketider feirer vi Jesu oppstandelse fra de døde. Uten oppstandelsen hadde troen vår vært tom og meningsløs. Men nå har vi en levende Herre og frelser som har sagt: «Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg skal leve om han enn dør» (Joh 11,25). Og vi kan si med apostelen Peter: «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som aldri forgår, aldri skitnes til og aldri visner» (1 Pet 1,3-4). Jesus oppsto, og det samme skal alle mennesker som

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Birgitta Erlands-
son (red.sekr.), Birgit Johannessen, Kjell
Petter Bakken og Tor Jakob Welde.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

**DEN LUTHERSKE
BEKJENNELSES-
KIRKE (LBK)**

- Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

- Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

- Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

- Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

- LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Det lutherske bekjennelsesbrevet

Abonner på nyhetsbrevet fra Den Lutherske Bekjennelseskirke i Norge og Sverige og St Johannes ev-luth forsamling i Finland! Andakter, nyheter og prekener sendes ut hver måned som e-post. Meld deg på e-post listen her: www.bekannelse.se/verksamhet/bekannelsebrevet.

LBK på internett

www.luthersk-kirke.no

Andakter • prekener • foredrag • program for
gudstjenester • m.m.

Den troendes søvn

AV JOSLYN MOLDSTAD

*Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?
Dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven. Men Gud være takk
som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!*

1 Kor 15,55-57

Jens og klassekameraten Tomas sto og så på de andre barna som spilte fotball i det første skolefriminuttet.

«Jeg gruer meg til å synge med skolekoret i begravelsen i dag,» sa Tomas mens han ristet på hodet.

«Hvorfor det? Familien til gamle Albertsen synes sikkert det blir fint med barn og ungdommer som synger i kirken. Jeg synes det er en ære at de har valgt oss til å synge,» sa Jens.

«Jeg synes på en måte det er skummelt,» sa Tomas og lot som om han skalv av skrekk. «Tenk om de har kisten åpen? Jeg har aldri sett en død mann før.»

«Pappa tok meg med for å besøke Albertsen på sykehuset før han døde. Jeg hørte han sa at han trodde Jesus hadde frelst ham fra all synd og ville ta ham hjem til seg i himmelen,» svarte Jens.

«Men blir du ikke likevel redd hvis du får se at han ligger der i kisten?» spurte Tomas.

«Jeg synes jo det er trist at han er død. Han pleide ofte å komme på besøk hjem til oss. Men hvis jeg blir redd, skal jeg tenke på det Jesus sa til de som sørget da datteren til Jairus var død.»

«Åja, den bibelfortellingen husker jeg. Jesus sa til dem at jenta bare sov,» sa Tomas. «Men Jesus vekket henne opp igjen fra døden.»

«Albertsen ble også vekket opp,» svarte Jens.

«Sjelen hans lever i himmelen, og kroppen hans skal følge etter på dommedag.»

Tomas ble stille en stund, før han sa: «Da er det kanskje ikke så skummelt likevel, å se en død mann som trodde på Jesus. For egentlig lever han jo.» Han så bort på Jens: «Men når tenkte du egentlig på alt dette?»

Jens smilte litt sjenert. «Jeg pleide å være redd for å gå i begravelser, jeg også, helt til pappa forklarte om dette til meg. Nå har jeg litt problemer med å være veldig trist når det er en troende kristen som har dødd. For jeg er glad for at han endelig får være i himmelen med Jesus.»

Når en troende kristen dør, er det egentlig en glad hendelse. Døden kan ikke skade ham. Jesus ropte ut sin seier over synden og døden da han selv døde på korset. Vi som er kristne trenger ikke være redde når vi tenker på døden; vi kan tenke på den på samme måte som vi tenker på sengen vi sover i. For alle som tror på Jesus som sin frelser fra synden, er døden bare et lite springbrett som fører oss til himmelen.

Bønn: *Kjære Jesus, takk for at du døde på korset for syndene mine! Minn oss på at døden bare er som en søvn og at når vi dør skal vi straks få våkne opp og være med deg i himmelen. Amen.*

(Fra andaktsheftet
«A Few Minutes With Jesus».)

Et fantastisk syn

«I det året da kong Ussia døde, så jeg Herren sitte på en høy og opphøyd trone, og kanten på kappen hans fylte tempelet. Serafer sto overfor ham. Hver av dem hadde seks vinger. Med to dekket de ansiktet, med to dekket de føttene, og med to fløy de»

(Jes 6,1-2).

HAR DU NOEN GANG OPPLEVD noe som var så ufattelig eller fryktelig at du ble helt stum? Kanskje da du holdt ditt nyfødte barn eller da du fikk vite at en du var glad i, var død.

Fortellingen som innledes med disse bibelversene, er full av hendelser som Den Hellige Ånd formidler til oss. Noen kan være skremmende, mens andre gir glede i hjertet.

I disse versene gir Jesaja oss et glimt av noe unikt. Han ser Herren sitte på en høy trone kledd i en kongekappe. Sleppe på kappen var ikke bare noen meter langt, men fylte hele tempelet slik at serafene ikke fikk plass til å stå der. De måtte sveve i luften over Herren. Serafene var også unike. De hadde seks vinger hver. Men i Herrens nærvær ble de tvunget til ydmykt å dekke over sine føtter og ansiktet.

Tenk deg at du var med Jesaja og fikk se dette forbløffende synet. Hvordan hadde du følt deg? Glad? Trygg? Usikker? Redd? Det fortelles lenger fram at Jesajas første reaksjon var en voldsom skamfølelse. Men til slutt følte han seg utrolig velsignet, takknemlig og utrustet med kraft.

Nå i treenighetstiden er det nøyaktig slik Gud vil at du skal føle deg. Han vil at du skal skjem-

mes over din synd i hans skremmende og hellige nærvær. Men han vil også at du skal vite hvor velsignet du er og hvilken kraft du har fått. Hvilken velsignelse er det ikke å ha en allmektig og himmelsk Far som alltid beskytter deg og sørger for deg, selv om det innebar at han måtte ofre sin egen Sønn! Du har all grunn til å være takknemlig fordi du har Jesus, Guds Sønn, som med sin ubegripelige kjærlighet frelste deg fra frykten for både den legemlige og evige døden, ved sitt liv, sin død og sin oppstandelse. Tenk hvilken nåde å ha Den Hellige Ånd som gir deg tro og kjærlighet i hjertet og gir deg kraft til å tjene Gud og hans folk.

Tenk deg alt det fantastiske du skal få se i himmelen en dag, fri fra frykt og skam, takket være din Gud. Hvilken veldig, treenig Gud vi har!

Kjære Herre, tal til meg i ditt Ord. Hjelp meg så jeg ikke bare føler skam over min synd, men også din ufattelige og frelsende kjærlighet, min treenige Gud – Fader, Sønn og Hellig Ånd. Amen.

(Fra «Meditations»)